Privește-mă cu ochii începutului fără sfârșit

On August 01, 2022

Mintea performerului pare să aibă un răspuns logic la tot ceea ce îi pune la încercare înțelegerea: "Știu că unu ori unu fac unu. Și că unu ori o mie se reduce tot la unu."

Am fost la concursul de maraton, atât cât a durat prezența mea pe o perioadă scurtă de timp, la probele de 33 k, respectiv 48 k. Este interesant să te încarci cu emoțiile celorlalți învingători de orice fel și de orice vârstă, pasionați ai momentelor de mare intensitate, și să te prezinți ca un însoțitor suplimentar al mult așteptatei revederi din fiecare an.

Fără vreun pretext oarecare, direct din perspectiva ochilor care surprind freamătul tainic al inimilor ascunse în această poveste, am putut descoperi deosebirea dintre ceea ce este dat și ceea ce este realizat: prima este pură întâmplare, cealaltă este o artă de neînlocuit, o realitate de ordinul atribuirii de semnificații. Și oricât m-aș fi adâncit în intimitatea unui orizont finit de așteptare, pentru a face loc lărgirii spațiului de trăire intensă a energiei altora, a stării în care toată lumea este activă și alertă, deci lăsându-mă împins de măreția evenimentului dincolo de scurgerea vremii, parcă tot îmi păstrasem o reținere în a relaționa cu acea simțire de taină, numită "depărtare de mine însumi", care tot striga, și strigaa, și strig, fără să o audă nimeni.

Părea că vocea din mine este ecoul vocilor din jur care răsunau tot mai puternic, precum gongul unei pendule la atingerea orei exacte, dar așa cum răsună muzica, în forma ei pură, pe cele mai renumite scene din lume, pe acordurile unui faimos ecou lăuntric al luptei dârze: "We are the champions ! " Normal că fără emoții ar fi fost doar un divertisment pe care nu mi l-aș fi putut îngădui. Emoțiile rezultate din acțiune, continuate sub formă nedeghizată, își menținеau cadrul de referință simbolic.

Leadership: Conexiunea cu tine însuți depinde de facultatea ochilor tăi de a se uni într-o singură direcție, așa încât să descoperi care este potențialului celorlalți oameni de a ocupa o poziție de forță vizavi de un anumit eveniment?

Mai este ceva. Cuvintele care caracterizează pregnant scopul celei mai mari acțiuni sportive a săptămânii, cu intense vibrații de înflăcărare, fără să le găsesc niciun cusur, având o valoare aproape egală cu valoarea rezervelor de aur ale băncilor mondiale, par bine impregnate pe chipul finaliștilor: "am cuprins cu sufletul, cu inima, mult mai mult decât pot să vadă ochii ! " Așadar, emoțiile sunt reacții psihologice specifice și intense, față de un anumit eveniment.

Acum, cugetul pare nesemnificativ. Dar ceva trebuie să îmi ușureze efortul de a găsi zborul perfect spre o întindere mare ce depășește linia oricărui orizont, cuprinzând o arie foarte largă de posibilități, sau chiar totul. Până la urmă este și asta o facultate a ochilor de a se uni într-o singură direcție menținută prin aspirația de atingere a unei înălțimi fără precedent. Iar cu mintea se întâmplă la fel, când ea zboară, totul pare să i se supună, pare să fie în altă parte chiar și în prezența unor elemente care îi distrag atenția. Mai ales la concursuri, mintea alergătorului de performanță pare să aibă un răspuns logic la tot ceea ce îi pune la încercare întinderea și înțelegerea: *"Știu că unu ori unu fac unu. Și că unu ori o mie se reduce tot la unu."*

Înțelegeți că în cursul acestei bătălii cu vremea ploioasă, nu doar cu sine, fiecare participant la cursă și-a păstrat ultima rezistență a forțelor fizice până la final. Un misterios strigăt de victorie umplea ecourile lumii din jur într-un inefabil de vrajă, o suflare a pasiunii exprimată sub formă de stimuli, amintiri, clipe de neuitat.

Or sufletul, care într-un singur parcurs ascunde și are cusut adânc în el „alteritatea", acest realism înverșunat îmbibat de avântul spre înălțimi nebănuite, străin în mijlocul cadrului cotidian, el nu privește decât spre înainte, spre un alt orizont, spre a fi protagonistul unei alte piese plină de imagini motorii aliniate într-un spațiu geografic plin de variante de improvizație. Să ascultăm visele sufletului și să îi împărtășim nostalgiile...

Leadership: Probabilitatea de a te situa în prim planul unei vederi care lărgește orizontul înțelegerii lumii din jur, depinde de gradul de certitudine pe care îl ai față de un anumit eveniment ce presupune "distanțare" ?

O suflare a aerului proaspăt se simțea în toată agitația asta, o suflare de un fel anume, ca și când cineva sau ceva ar fi încercat să facă ordine în ceea ce se întâmplă pe o imensă scenă plină de necunoscuți. Nici eu nu m-am recunoscut la început, nu-mi rezervasem acea onoare unică de a mă ști vast, acoperit de uralele mulțimilor din mine, fiindcă am poposit chiar la final, și fiindcă la final nu poți ajunge să păstrezi bucuria începutului.

Nici n-am uitat că maratonul este un eveniment ce presupune distanțare, fiindcă nu stai să alergi în cârca altuia.

Mâine va fi cursa mea, varianta optimă de a-mi ușura accesul la un alt orizont, departe, altundeva, un fel de confruntare cu apetitul insațiabil de nemărginire, în sensul de a-mi concentra toate resursele pentru a-mi mobiliza nevoia de a fi altundeva. Un nou început pe care finalul îl va considera un alt început...un început care va avea curajul să spună în față la final: „am uitat când am început, căci am făcut un pas în față și am devenit de nerecunoscut."

Fabulos ! Un mare artist găsește întotdeauna ceva de retușat chiar și la o capodoperă. Prin urmare, dacă rezultatul nu mă va mulțumi pe deplin, voi ajunge să inventez eu unul, cu un alt început și cu alt final, sperând că aceasta va fi singura, dar și cea mai bună variantă prin care îmi voi putea ușura nevoia de a mă simți valoros. Plin de avânt, mă voi confunda cu altcineva care, privindu-se într-o oglindă magică, străbătând spațiul și timpul, simte ceva imposibil de imaginat: că m-am reinventat în altă parte, undeva unde nu pot fi niciodată întrecut de nimeni. Astfel, finalul va fi numai al meu, hotărât numai de creatorul cel mai înverșunat în a reinventa realitatea.

Mâine va fi începutul. Începutul fără sfârșit. Poate că, de fapt, acesta sunt eu: începutul fără sfârșit, chiar dacă ajung oriunde, undeva, la sfârșit...

În leadership, trebuie să cultivi o privire situată în prim planul atitudinii de sine față de alții, pentru a înțelege mai bine că realitatea care te citează ca martor al unui eveniment de mare anvergură trebuie să fie exprimată în termeni de "parte care înlocuiește întregul".

Privește-mă cu ochii începutului fără sfârșit dacă vrei să mă cunoști în ipostaza de "învingător favorit" în al cărui car de biruință sunt purtați toți ceilalți învingători.

Fără îndoială, începutul oricărui concurs reprezintă un moment frumos și emoționant, un exemplu de convergență între tine însuți și restul lumii. Dar niciodată începutul nu va înlocui finalul care reprezintă formula de încheiere a unei opere de mare întindere: împăcarea cu tine însuți, o formă a luptei de rezistență, o acceptare tacită a contradicțiilor tale cu tine.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-cu-ochii-inceputului-fara-sfarsit.html